

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Insigne Martyrivm SS. Asclae, Leonidis, Philemonis, Apollonij, Ariani & aliorum; qui idipsum feliciter compleuêre, circa Annum Domini 310. sub Maximiano in Oriente Imperante. Ex Simeo. Metaphraste; ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

Vide Tom. 3. Annal. Czf. Baron. *Leonidis, Philemonis, Apollonij, Ariani & aliorum, qui id ipsum feliciter compleuere, circa Annum Domini 310. sub Maximiano in Oriente Imperante. Ex Simco. Metaphraste; quem in tempore passus errasse, ex Baronio constat, dum ponit eodem passos sub Diocletiano.*

3. Martij.

Asclæ & Leonidis martyrium.

Edictum crudele ijs temporibus ab Imperatore fuit promulgatum: vt omnes, qui cum eo impietatis participes esse reculerent, mortis subirent pœnâ. Arianus ergo q̄ tunc p̄sides Thebaidis erat, nihil cūctatus, Asclam & Leonidem egregios pietatis cultores comprehensos, multis & horrendis supplicijs subiecit, actandem crudelissima internecone peremit. Ijs autem martyrio coronatis, rabies eius minime quieuit, sed omnes in ciuitate Christianos, qui ceteris fidei ac pietatis opinione p̄stantiores habebantur; vinctos adduci iussit. Deindè propositis suppliciorum instrumentis, vultu superbo & spiritu elato ait; Ecce in manu vestra est, vt vel sacrificantes vitam securè traducatis, vel si parere recusatis, his tormētis grauitè afflicti vitam ipsam deseratis. Hæc cum dixisset P̄sides, fuere viri septem & triginta animis ac sententijs inuicti, qui in media pericula profluerunt, & oblatam martyrij palmam auidissimè arriperunt.

Viri septem & triginta se offerunt martyrio.

Apollonius metu suppliciorum, deficit non nihil à constantia.

Quidam autem nomine Apollonius, suppliciorum metu vehementer perterritus, pedem retraxit, & ne cogereur nefanda demonibus sacrificia offerre, Philemonem sibi astantem, è media hominum turba euocauit. Erat autem Philemon religione Gentilis; arte verò tibicen; qui canendi

artificio plurimū valebat; & ipsi non modò Ariano, sed vniuersæ ciuitati admodū gratus erat. Huic igitur Apollonius aureos quatuor pollicetur, si vellet murata veste, & vultu (quod fieri posset,) operto, pro se sacrificium offerre. Ille p̄scij cupiditate allectus, lubens consensit; & per omnia se Christianū simulans, signo se Crucis cum aræ appropinquaret, muniuit. Omnes illum Christianū putabant, qui murata religione ad cultum deorū accedebat. Ecce autem Philemon qui hucusque personam sinxerat, subitò mirabili Christi gratia mutatus, se verū Christi seruum esse exclamauit. Praes autem, Non vidisti (inquit) iam paulò antè horrenda Asclæ & Leonidis supplicia? Immo, respondit Philemon, vidi, atque ea sola mihi animum, ad martyrium pro Christi nomine subeundum, addunt.

Philemon
subitò ex
Gentili fit
Christianus

Hoc accepto responso, Arianus accersite nobis, inquit, Philemonem: fortassis enim ille tibi arum dulcedine apud hunc efficiet, quod nos nullis minis vel supplicijs impetrare possemus. Fuit contumax Philemon quæ situs, sed cum inueniri omninò non posset, vocatus Theon germanus eius Philemonem eis ostendit, illumque ipsum esse dicebat qui simulata Christiani hominis persona, omnium oculos animosque deluderet. Tunc Arianus risu dissolutus, propè corruit. Putabat enim Philemonem hæc omnia per simulationem gerere. At ve, postquam comperit reita se in veritate habere, furore repletus quæ situs à circumstantibus, an repentino interitu tantæ temeritatis poenas luere, an verò tēpus respiscendi ei cōcedi deberet. Et quidē cū omnis popul⁹ (qui magno illius tenebatur desi-

Theon fra-
ter Phile-
monis, in-
dicat. Impe-
ratori Phi-
lemonem
eum esse, quæ
mutata ve-
ste, sacrifici-
atus ve-
nerat.

Præfes Philemonem, blanditijs peruertere nititur.

Tibię Philemonis calicis comburuntur.

Theon accusat Apolloniũ, apud Præsidem.

Torquentur grauius martyres.

desiderio) pro eo intercederet, Præfes blandis eum verbis est aggressus. Philemõ, inquit, quousque tandem præstigijs Christianorum capieris? Mitte quæso inanes persuasiones, & veniat tibi in mentem suauissimarum tuarum tibiæ. Et hæc quidem aliaque multa Præfes. Philemon autem, qui tibiæ suas Apollonio seruandas commiserat, preces ad Christum ardentissimas fudit, vt demisso cœlitus, igne eos exureret, nè vani illius artificij vllæ apud infideles remanerent reliquæ. Nondum preces compleuerat. cum ignis è celo dilapsus, tibiæ, quas Apollonius tunc manu tenebat, arripuit atque in cineres statim redegit.

Intereà Theon, qui fratris sui Philemonis sortem deplorabat, nihil non moliebatur vt eum ab imminente mortis periculo eriperet. Quare & Apollonij nomen ad Arianum Præsidem detulit, orans atque obsecrans vt de illo, qui fratrem in fraudem (vt ipse dicebat) impulerat, pœnas sumeret. Fuit continuo adductus Apollonius, & grauius accusatus. At ille Philemonis constantia mirificè confortatus, Præsidem inuicta virtute obuiam iuit, & priorem abiecti animi significationem egregiè diluit. Vnde vehementer irritatus Præfes, illum quidem maioribus iussit cruciatibus referuari: Philemonem verò à tribus militibus fortiter cædi. Sed cum ille tormenta hæc contemneret, Præfes grauioribus eum aggressus supplicijs, talos vtriusque perfodi. & funibus alligatos, per totam ciuitatem duci iussit. Eo supplicio diu multumque fatigati martyres, rursus Arianò oblatis sunt, qui tanquam victis insultans, Et vbi nunc, inquit, est vester Deus? quare vos a præsentis calamitate non liberaui? Ad quæ Philemon respondit; Mira sanè mentis tuæ hæc est cæcitas. Sed si cla-

felarius Christi Dei nostri virtutem agnoscere cupis, adduc mihi currum muliebrem æneo velamine integrè obductum.

Cùm Præses, quorsùm hæc spectarent, ignoraret, iussit petitioni eius satisfieri. Adducto autem curru, Philemon tenerum quendam puellum in eo inclusit, iussitque ut omnes sagittandi periti iacula sua certatim in eum mitterent. Hæc dum fierent: et æs omnes iaculorum ictus repelleret, Præses admiratione detentus, auebat scire, quid sibi inane hoc à Philemone institutum certamen vellet. Tùm Philemon; Vides, inquit, ô Præses, hic præclaram salutis meæ imaginem. Sicut enim puer hic, æneo velamine circumdatus nullum ex telorum iactu detrimentum passus est, ita & nos Christi Iesu numine tecti, contra tormentorum tuorum sæuitiam inuicti permanemus. Tunc verò Præses incredibili furore agitatus, martyrem ex arbore suspendi & iaculis trāsfigi iussit. Et quidem suspensus martyr iaculis infinitis petebatur, sed ille sola orationis virtute cuncta ita repellere, ut alia quidem in terram caderent, alia in arbore fixa manerent, alia verò admirabiliter in ære hærerent. Præses hæc videns, cum vix tanto miraculo fidem adhibere posset, propius martyrem accessit, ut diligentius singula contemplaretur, sed accidit tunc, ut vnus ex æcreis illis iaculis dexterum illius oculum feriret, excæceturque: quod iudici principium illuminationis fuit.

Nam cùm doloris acerbitate superatus, multis Christum maledictis insectaretur, neque vllum mali sui solacium inueniret, tandem iussit solui martyrem, ut ab eo vel inuitus remedium postularer. Philemon autem dixit præsidi. Nunc qui-

Vide quid Philemon molitur, ut Christi virtutem Arianis patefaciat.

Philemon oratione sua iacula repellit.

Præsidis oculus, iaculo excæcatur.

dem tibi differo sanationē, ne beneficio accep-
to; rursus voces præstigijs, & ipse inconfidera-
rè me tibi reum constituam. Sed quando ego
mortalibus vinculis solutus ad Christum migra-
uero, veni ad sepulchrum meum, & sumpto ex eo
pulvere, oculum unge, & statim inuocato Chri-
sti Iesu nomine, sanitatem consequeris.

**Occiduntur
martyres
gladio.**

**Sanatur
Præfidi o-
culus, pul-
uere sepul-
cri marty-
rum, & Præ-
fides credit
in Christum**

**Vox mar-
tyrum è se-
pulchro ad
Arianum.**

His auditis Arianus, sine mora vtrumque capi-
tis supplicio affecit. Nam, dicebat: siue mentia-
tur, iræ medebor. Sin minus à miserabili hac cec-
citate & dolore liberabor. Igitur postquam sacræ
eorum reliquiæ summo cum honore à fidelibus
cum Ascla & Leonide diuinis martyribus, in mo-
numentum illatæ fuissent, statim Præses ve-
nerabundus accessit, sumptoque, ut iussus fuerat,
pulvere, in nomine Christi Iesu, oculum linxit,
& simul cum corporis animæ quoque lumen re-
cepit. Tunc subito maxima cum exultatiōe Chri-
stum prædicare, eiusque benignitatem miris ex-
tollere præconijs. Cùm verò fama increbuisse-
t, atq; ad aures Maximini plura fuisset, statim missi
fuerunt protectores quatuor, q̄ Arianum adducerēt.
Porrò Arianus antequàm certamen aggredieretur,
festinus iterum ad martyrum monumentum abiit,
supplexque eorum preces postulavit, ut illi con-
stantiam ad extremum vitæ spiritum à Christo i-
petrarent. Ecce autem illo adhuc orante, & toto
corpore humi prostrato, vox è sepulchro audita
est. Esto fortis Ariane. Deus protector tuus est,
qui pulcram tibi martyrij coronam contexere in-
cipit. Habebis verò protectores laborum tuo-
rum, & remunerationis socios.

Hac voce mirificè confirmatus Præses, abiit ad
Imperatorem, & liberè se Christianum esse con-
fessus

fectus est, neque vlla deinceps ratione idolis sacrificaturum. Hac confessione ad furorem provocatus Imperator, Arianum firmissimis vndique vinculis constrictum, & immani lapidum pondere oneratum, in quendam summæ profunditatis puteum precipitem dedit, & ait, Videamus an Christus à meis eum liberare manibus potens erit. Hæc dicens elato admodum animo equum conscendit, atque ad regiam gloriabundus abiit. Nocte autem sequenti, vidit (dictu sanè mirabile) lapides illos lecto suo appensos, & Arianum secum in eodem cubile regaliter quiescentem. Eo spectaculo stupèfactus tyrannus horrendo regiâ clamore implevit, Accurrunt protinùs corporis eius custodes, & quatuor illi protectores, qui Arianum Imperatori primùm obtulerant. Imperator improbas artes & dæmonum præstigias esse dicebat. Protectores verò tanto miraculo attoniti impietatem eius execrantes, Christi virtutem confessi & fidem ardentissimis animis amplexati sunt.

Præcipitatus
in puteum
Arianus.

Protectores
4. credunt
in Christum.

Tunc verò impius oculis & lingua furorè spirans, iussit singulos in saccos cum arena insutos in mare deturbari, vt fluctibus hausti honore etiam sepulturæ priuarentur. Ipsi verò hoc modo in mare proiectis, adfuit protinùs Delphinus, qui sacra martyrum corpora dorso suo excipiens, in litus deposuit. Porrò Arianus, qui à Philemone & Apollonio de toto cursu certaminis præmonitus fuerat, pueros suos ibidem præsto esse iusserat. Illi itaque sacras reliquias naui impositas in metropolim Antinoëtarum transfuerunt, ibidemq; cum hymnis & canticis honorificè deposuerunt. Ad gloriam Patris & Filij & Spiritus sancti. Amen.

Mittuntur
martyres in
mare.

Delphinus
corpora eorum
defert
ad litus.